

[Aksel Larsen.]

Nu har Justitsministeren dels i Landstinget og dels her i sin Forelæggelsestale stillet i Udsigt, at der vil komme et Lovforslag om en varig Ordning, at man arbejder paa Sagen, og saa vidt jeg forstaar, at vi til Effteraaret kan vente Forslag til en revideret og, som man kalder det, moderne Fremmedlovgivning. Det glæder mig, at man nu er saaledes indstillet i Justitsministeriet, men vi har ikke dette Forslag til en varig Ordning endnu. Vi har kun den midlertidige Lov at henholde os til. Vi har stadig som Hovedlov den gamle Fremmedlov af 1875 med dens Regler om Tattere og Forevisere af Dyr og Kraft- og Behændighedskunstnere og dens detaillerede Bestemmelser om Opholdsbøger, som vel næppe respekteres i Virkeligheden, og saa har vi de egentlige gældende Regler i de stadig fornyede midlertidige Ændringslove.

Det er et typisk Eksempel paa daarligt Lovgivningsarbejde, og det bliver ikke bedre af, at Lovforslaget traditionsmæssigt forelægges faa Dage, før Loven udløber, saa der overhovedet ikke er Tid at gøre selv den midlertidige Lov til Genstand for en forsvarlig Behandling. Sidst der var Debat om Sagen her i Tinget — det var i 1938 — laa Forslaget et Par Maaneder i Landstinget, og Folketinget fik tre Dage til at behandle det i. Som mit Partis Ordfører paatalte jeg dengang dette Forhold og erklærede, at det var aldeles uanstændigt, at det kunde maaske tilfredsstille Landstingspartierne, men det kunde i hvert Fald ikke tilfredsstille Folketinget. Denne Gang har Landstinget ogsaa brugt største Parten af den begrænsede Tid, der er til Raadighed.

Jeg føler Trang til at spørge den højtærede Justitsminister, hvorledes han vil forklare og forsvare en saadan Fremgangsmaade, hvor det drejer sig om en Hovedlov i vor Forfatningsret. Naar han vidste, at man ikke kunde naa en endelig Ordning, saa burde han have kunnet fremsætte Forslaget til en midlertidig Lov noget tidligere og sørget for, at det blev færdigbehandlet i Landstinget saa betids, at Folketinget fik en vis rimelig Tid til at behandle det.

Loven vedrører ganske vist kun i begrænset Omfang danske Statsborgere, men det skal vel ikke betyde, at det er en Lov, som altid skal negligeres og jaskes igennem. Jeg tror, der her i Rigsdagen ogsaa er Interesse for, hvordan vi behandler Udlændinge, som ønsker at besøge vort Land eller tvinges til at komme her, og det forekommer mig hverken værdigt eller rigtigt, at fordi det drejer sig om Udlændinge, skal det hele

overlades mere eller mindre til politimæssig Vilkaarlighed uden virkelig lovmæssig Regulering.

Ogsaa Udlændinge har Krav paa Retsbeskyttelse. De har ofte Retsbeskyttelse mere behov end mange andre. I længst forsvunden Tid var maaske Forstaaelsen heraf mere levende, end den er i Dag. Det er Kongens og Lovens Opgave at frelse dem, som med Vold tvinges, staar der i Jyske Lov, og det er Enker og faderløse, *Udlændinge* og fattige Mænd, for det er dem, der tiest øves Vold imod.

Saadan var det i 1241, og anderledes er det ikke i Dag!

Ved den midlertidige Lovs Behandling i 1938 kritiserede jeg som mit Partis Ordfører en Række af dens Bestemmelser, og da Kritikken er mindst ligesaa velbegrunderet i Dag, som den var den Gang, maa jeg gentage den.

Det, vi først og fremmest har imod denne Lovgivning, er, at der principielt skal gælde en anden Retstilstand for Udlændinge end for danske Statsborgere. Det drejer sig ikke om, at Udlændinge ikke har de samme Rettigheder, men om at selve Retsbeskyttelsen, selve Retstilstanden er en anden. Den danske Statsborger beskyttes, skal i hvert Fald i Henhold til Loven beskyttes af Domstolene mod eventuelle Overgreb fra Administrationens Side. Beskyttelsen er vel ikke altid effektiv, det har vi set, men den findes dog, og den virker i mange Tilfælde efter sin Hensigt. Dette gælder som Regel ikke for Udlændinge. Det er Politiet, der kan afvise en Mand ved Grænsen eller udvise ham, hvis han er kommet herind uden om Paskontrollen. Det er Justitsministeren, som kan udvise ham, naar Ministeren skønner det passende, og som alene kan bestemme over, om og hvorlænge han maa tjene til Livets Ophold her i Landet.

Enhver, der anholdes, skal inden 24 Timer stilles for en Domstol, hedder det i Grundloven. Dette gælder dog ikke om Udlændinge, som Politiet vil udvise i Henhold til Fremmedloven. Før i Tiden var det begrænset, hvorlænge en saadan Udlænding kunde sidde fængslet, idet man i Regelen temmelig hurtigt kunde faa ham ud af Landet. Saadan er det ikke mere. Der er statsløse, som kan være kommet ulovligt her til Landet, og som vi ikke lovligt kan komme af med. De kan sidde fængslet „til Foranstaltning“, som det hedder, saalænge det skal være. Saadan er Forholdet. Talrige Emigranter fra det nazistiske Tyskland har siddet baade 6 og 7 Maaneder „til Foranstaltning“, skønt det paa Forhaand var ind-